

ТОВА, КОЕТО Е ДУХОВНО НЕ МОЖЕ ДА СЕ ИМИТИРА

Дейвид Уилкерсън
10 Април 2000

Тук, по улиците на Ню Йорк, можеш да си купиш часовник „Ролекс“ за 15 долара. Продавачът вика: „Купи си „Ролекс“ тук“ и ти показва бляскав часовник с надпис „Ролекс“. Като разглеждаш часовника всичко в него изглежда като „Ролекс“. Но както знае всеки нюйоркчанин, тези часовници не са оригинални. Те са просто „ментета“ - евтини имитации на оригинала.

Хиляди посетители на Ню Йорк купуват тези часовници от уличните продавачи и си ги носят в къщи. Отначало са щастливи да се изфукат със „скъпия“ си часовник. Но веднага разбират, че не трябва да дават на други хора да го гледат отблизо, понеже теглото му е само 10% от това на оригиналния „Ролекс“.

Можете да намерите и други ментета в Ню Йорк. Например, в „Сакс“ на „Пето авеню“ можете да си купите дизайнерска рокля за 1000 долара или да си купите същата, която е точно като оригинала на „Оркард стрийт“ за 95 долара. Роклите ментета не са направени от същия материал, но не можеш да ги различиш на външен вид.

Има ментета и на скъпи дамски чанти, слънчеви очила и бижута. Всъщност, много от диамантите, които носят богатите, са ментета. Тези богати нюйоркчани се страхуват да носят диамантите си на публични места, понеже могат да им ги откраднат. Така че вместо тях те носят циркон – евтини имитации на оригинала. Днес изглежда съществува менте за всичко. Но има едно нещо, което не може да бъде имитирано и това е истинската духовност. Нищо от онова, което е наистина духовно, не може да се имитира. Господ разпознава делото на ръцете Си и няма да приеме направено от човека копие на никое от Божествените Си дела.

Във всяко поколение се надига движение, което иска да имитира новозаветната църква на апостолите

Много често някои християни стават сигурни, че: „За да бъдем духовни трябва да се върнем и да усвоим обичаите и ритуалите на ранната църква. Това е единственият начин наистина да почитаме Бог и вероятно да навлезем в новата Петдесетница.“

Тези хора използват всички познати програми на апостолската църква от времето на учениците. Те назначават старейшини, дякони и епископи по същия начин като Павел и учат апостолските кредата и форми на общуване. След това поставят в „божествен ред“ ритуалите на кръщението и общението точно като в ранната църква. Но ако всичко е само имитация, без силата на Святия Дух, то става мъртва религия.

За съжаление единственият плод, който може да даде този вид усилие е мъртва, сътворена от човека духовност. Защо? Защото за човека е невъзможно да постигне истинската духовност. Това е работа само на Святия Дух. Той непрестанно прави нещо ново в хората Си. И няма никакъв начин ние да възпроизведем това дело.

Това е голямата грешка на съвременната религия. Мислим си, че ако само предадем библиейско знание и библиейски принципи на хората, те ще станат духовни. Изпращаме повярвалите в библиейски училища или семинарии, където ги натъпкват със стихове, теология и етика. Учим ги как да проповядват, кръщават и управляват. Превръщаме ги в теолози, пастири и мисионери. Но истината си остава, че никой човек или институция няма силата да произведе духовност в някого. Само Святия Дух прави това.

Църквата ти може да има чудесна служба за поклонение, молитвени събрания, домашни групи, библиейски уроци. Но тези неща сами по себе си не произвеждат духовност. Всъщност, можеш да станеш сериозен молитвен воин или ревностен свидетел за Христос и наистина да си промениш мисленето и поведението, а все още да не си духовен. Докато Святия Дух не извърши това дело, ти си безпомощен.

Много пастири на умиращи църкви днес също правят тази грешка. Те са убедени, че само ако могат да внесат някакво духовно съживление в църквата си, Божия Дух ще се върне. Така че винаги търсят всякакви духовни движения, които да им подхвърлят спасителен пояс. Но накрая копират духовността без да имат истинско помазание.

Докато бях във ваканция преди няколко години посетих такава църковна „имитация“. Пастирът стоеше на амвона и се опитваше да излее енергията и въодушевлението, които беше преживял на някакво известно съживление. Но цялата служба беше мъртва. Беше просто менте – евтино копие на оригинала. И не работеше.

Днес църквите се разделят поради опитите за имитация. Бедните събрания са объркани и умират духовни понеже не ги хранят с истинското Божие Слово. Казвам ви, това, което е наистина духовно, което наистина идва от Бог, не може да се копира.

Духовността, която произвежда Святия Дух е дълбоко, невидимо дело в сърцето

Много малка част от работата, която върши Святия Дух у нас може да бъде видяна. Затова истински духовните хора рядко търсят външни доказателства за делото Му. Павел казва: „Не гледаме на видимите, а на невидимите неща; защото видимите са временни, а невидимите – вечни.“ (2 Коринтяни 4:18)

В контекста на този пасаж Павел говори за страдания и скърби. Той всъщност казва: „Никой не знае всичко, през което преминаваме, освен Святия Дух. И точно в това се проявява духовността – в изпитанието на страданието.“

Не всеки, който страда, обаче, става духовен. Много християни, които преживяват дълбоки страдания се огорчават, ядосват се на Бог и на света. Те са убедени, че Господ се е отказал от тях и Го обвиняват за това, че ги е предал в свирепите лапи на Сатана.

Но онези, които се предадат на водачеството на Божия Дух, които приемат скърбите си убедени, че Господ произвежда нещо в тях, излизат от изпитанието си със силна вяра и свидетелстват, че Духа ги е научил на повече по време на страданието им, отколкото когато всичко е било наред в живота им.

Мога да свидетелствам за това от собствен опит. През всичките ми години на ходене с Господ рядко съм виждал растеж в духовния ми живот в добри времена. По-скоро всичкият растеж се случваше, докато преживявах трудности, агонии, изпитания, всяко от които беше позволено от Святия Дух.

Знам, че същото важи за повечето наистина духовни хора, които съм срещал през годините. Приликите им с Христос бяха произведени в тях, докато те бяха в пещта на скръбта. Точно там те се опознаха своя Господ най-добре.

В един момент от ходенето си във вяра Павел каза: „Самият Свят Дух ми казва, че ме чакат окови и мъки.“ (виж Деяния 20:23). Всъщност, през целия си живот Павел имаше скръб. Мъките просто идваха една след друга.

Може би се чудиш: „Как е възможно това? Богът, на когото служим е всемогъщ и победоносен. Той трябва да каже само една дума и всичките ни мъки и страдания биха свършили на момента. Той може да направи така, че да преминем през живота триумфално, без никакви проблеми. Та, защо нашият любящ и грижовен Бог би позволил на хората Си да страдат толкова много?“

Павел отговаря: „Защото нашата временна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна пълна слава за нас“ (2 Коринтяни 4:17). Според Павел мъките и трудностите ни произвеждат вечни ценности у нас. Той всъщност казва: „Скръбта, през която преминаваме на тази земя вероятно ще трае цял живот. Но това е само един момент в сравнение с вечността. А в този момент, докато преживяваме мъка, Бог произвежда у нас откровение за славата Си, която ще трае вечно.“

Както и повечето християни, така и аз вярвам, че Павел беше духовен гигант. Той имаше велико откровение за Христос, невероятно силна вяра и изобилно духовно знание. Та, как стигна Павел до всичко това? Къде придоби този извор на Христовата слава? Всичко това се случи след много скръб – мъка се трупаше върху мъка.

Павел беше бит много пъти, бит с камъни от побеснели тълпи, ограбван от крадци, хвърлян в затвора. Бог видя три пъти как той претърпя корабкрушение и беше хвърлен в бурното море. Преживя глад, студ, голота. Беше удрян и отчайван от самия дявол. Той писа: „Затова пожелахме да дойдем при вас... но Сатана ни попречи.“ (1 Солунци 2:18)

Списъкът със страданията на Павел продължава. И всичко звучи небиблейски, грешно, дори и жестоко от страна на Бог. Но всъщност, ако Павел не беше страдал по тези начини, нямаше да имаме същия Нов Завет, който имаме днес. Нямаше да ги има посланията такива, каквито ги познаваме. Защо? Павел би бил напълно различен човек.

Наскоро четох едно шокиращо твърдение от един проповедник на просперитета. Той каза: „Апостол Павел страда ненужно. Ако той имаше духовното знание, което имаме ние днес, би бил в състояние да вземе власт над врага.“

Не, никога. Давид дава отговора на тази измама чрез една твърда истина: „Преди да бъда наскърбен, аз се бях заблудил, но сега пазя Твоето слово. Добре е за мен, че бях наскърбен, за да науча Твоите наредби.“ (Псалм 119:67, 71)

Павел разбра, че във всичко, което преживя, Светия Дух го учеше на неща, които не можеше да научи по никой друг начин. Той писа: „Аз, Павел... сега се радвам в страданията си за вас и допълвам в плътта си това, което още не достига на скърбите на Христос за Неговото тяло... за да изпълня словото на Бога“ (Колосяни 1:23-25).

Тук апостол Павел казва: „Бог ми дава нещо за вас чрез това изпитание. Той ми открива истина, която е била скрита през вековете. И тази истина е Христос във вас, надеждата на славата. Силата Му работи мощно у вас.“ (виж стих 29)

Евангелието на Павел не беше копие или имитация на творението на друг човек

Когато Павел реши да иде в Ерусалим това не стана понеже той беше чул, че там има съживление. Той не беше обезкуражен проповедник, който търсеше някой да го научи нещо за Бог. Не, той ясно заявява: „Тогава... пак се изкачих в Ерусалим... по откровение и изложих пред тях благовестието, което проповядвам“ (Галатяни 2:1-2). Павел отиде в Ерусалим да открие една тайна, която Бог искаше да разкрие на народа Си.

Благочестивият човек имаше свое собствено, пълно, славно откровение от Христос. Той не научи доктрините, които проповядваше като се затвори в кабинет с книги и коментари. Не беше някакъв изолиран философ, който сънуваше теологически истини, мислейки си: „Някой ден работите ми ще бъдат четени и изучавани от бъдещите поколения.“

Нека ви кажа как и къде създаде посланията си Павел. Той ги писа в тъмни, влажни затворнически килии. Писа ги докато триеше кръвта от гърба си, след като беше бит с камшици. Писа ги докато се измъкваше от морето, след като беше преживял корабкрушение.

Павел знаеше, че цялата истина и откровение, които поучаваше бяха дошли от бойното поле на вярата. И той се радваше в скърбите си в името на Евангелието. Той каза: „Сега мога да проповядвам с власт на всеки моряк, който някога е виждал смъртта в очите. Божият Дух ме превръща в изпитан ветеран, така че да мога да говоря на всеки, който има уши да чуе.“

Нека те попитам: към кого се обръщаш за помощ, когато скърбиш и изпитваш мъка? Със сигурност не ходиш при някой неопитен, бълващ теология говорител, който познава само лекия начин. Не, ти се обръщаш към светия, който е преживял велики трудности и е доказал, че Бог е верен във всички тях.

Павел казва за такива светии: „Във всичко представяме себе си като Божии служители, в голямо търпение, в скърби, в нужди, в страхове, в бичувания, в затваряния... като непознати, и въпреки това добре познати; като умиращи, и въпреки това, ето, живеем; като наказвани, и въпреки това неумъртвени; като наскърбени, но винаги радостни; като бедни, но обогатяващи мнозина; като не притежаващи нищо, и въпреки това притежаващи всичко.“ (2 Коринтяни 6:4-5, 9-10)

Бог не те е предал в лапите на Сатана. Не, Той позволява страданието ти понеже Святия Дух извършва невидимо дело в теб. Христовата слава се формира у теб за цялата вечност.

Ние постигаме истинска духовност не като променяме обстоятелствата си, а като останем в сегашното си състояние

Никога няма да получиш истинска духовност от някого или от нещо. Ако искаш да вкусиш от Божията слава това ще трябва да се случи точно там където си – в настоящите ти обстоятелства – приятни или неприятни. Бог няма да промени ситуацията ти докато не е изпълнил вечната Си цел в теб.

Аз вярвам, че една от най-големите тайни за духовността на Павел беше готовността му да приеме всяко състояние, в което се намираше без да се оплаква. Той пише: „Защото се научих да съм доволен в каквото и състояние да съм.“ (Филипийни 4:11). „Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея... мога да живея и сит, и гладен, и в изобилие, и в оскъдност.“ (стих 12)

Гръцката дума за „доволен“ тук означава „да се предпазиш“. Павел казва: „Не се опитвам да се предпазя от неприятните си обстоятелства. Не моля Бог да ме освободи от тях. Напротив, приветствам ги. Знам от опита ми с Господ, че Той върши нещо вечно в мен.“

Много от тревогите, които преживяваме в живота ни идват поради обезкуражението от нашите обстоятелства. Поради това голяма част от молитвите ни се състоят от това да молим Бог да промени болезненото ни състояние: „Господи, избави ме. Достатъчно дълго бях в това състояние. Ти каза, че няма да ме оставиш да страдам повече отколкото мога да понеса.“

Но думата „понеса“, която Павел използва в 1 Коринтяни 10:13 означава, че състоянието ни няма да се промени. Идеята е да понесем ситуацията си. Защо? Бог знае, че ако промени състоянието ни ще се унищожим. Той ни позволява да страдаме, понеже ни обича.

Нека обясня. Помислете за епидемичния брой разводи сред християните. Едно проучване показва, че броя на разводите сред евангелистите е по-висок от този в света. Аз вярвам, че всичко това се дължи на човешкото недоволство. Когато в брака се натрупат трудностите, всеки от съпрузите издига стени. И ако единият от двамата не иска да търси Бог за благодат и удовлетворение в изпитанието, брака няма как да бъде изцерен.

Много християни казват: „Не мога да търпя повече. Със сигурност има някой някъде, който би ме разбрал, който би ми съчувствал и обичал заради това, което съм. Бог не иска ли това за мен?“ Казвам ти, тези мисли идват директно от врага. Те са сатанински тактики, които имат за цел да те убедят, че брака ти вече е свършен.

Скъпа съпруго, вярваш ли, че ще си по-добре, ако си разделена със съпруга ти? Позволяваш ли си да мислиш, че Бог има друг мъж за теб, някой, който ще бъде по-грижовен и ще посрещне най-дълбоките ти нужди?

Съпруже, убеден ли си, че положението у вас е безнадеждно? Всичките тези спорове и кавги най-накрая убедиха ли те да си тръгнеш? Казваш ли си: „Стига толкова. Всичко друго е по-добро от това.“?

Обръщам се към всеки женен човек, който чете това – никога няма да станеш напълно духовен, ако си събереш багажа и си тръгнеш. Бог позволява на изпитанието ти да се случва поради определена причина. Той не е променил обстоятелствата ти понеже иска да промени теб.

Нашата част във всяко изпитание е да вярваме на Бог за всичките сили и ресурси, от които се нуждаем, за да бъдем доволни по време на изпитанието ни. Моля ви, не ме разбирайте погрешно – да бъдеш „доволен“ по време на изпитание не означава, че трябва да се радваме. Това просто означава, че вече не се опитваме да се пазим от тях. Доволни сме, че сме там и че можем да понесем всичко, което ни се дава, понеже знаем, че нашия Господ ни оформя според образа на Сина Си.

Настоящата ти ситуация може да се превърне в ада на земята, да пресуши всичките ти сълзи. Но ако си верен да останеш в нея, ако почиташ Божието Слово, вярваш Му за сила, Той ще те промени драматично в истински духовен човек.

Неотдавна някой ми каза, че един от най-талантливите бивши играчи по американски футбол е приел Исус. Беше ми трудно да повярвам това, понеже чух, че този човек се развежда. Той беше разделен с жена си поради буйния си нощен живот и непрестанно скитане по жени. Помислих си: „Този човек вероятно ще стане като много други „вярващи“ спортисти. Ще изкара пари от свидетелството си, но ще продължава да живее двойствен живот.“

Веднага след това, обаче, един приятел ми каза, че този футболист въобще не свидетелствал. Вместо това приемал християнски съвети. Той искал брака му да бъде възстановен и отново търсел жена си, водел я на срещи и я обливал с любов. Бил казал: „Няма какво да проповядвам докато не докажа, че Исус е жив в мен. И ако присъствието Му е истинско, той ще изцери брака ми със силата Си.“

Това ме убеди в спасението на този човек. Святият Дух му беше показал кое е най-важното. Той беше звезда и можеше да задоволи похотта си по всяко време. Но вместо това той искаше жена си обратно.

Сегашното поколение не знае нищо за думата „търпи“

Да търпиш означава да „продължаваш независимо от трудностите, да страдаш търпеливо без да се отказваш“. Накратко – това означава да понасяш или да се протягаш. Но тази дума не означава почти нищо за сегашното поколение. Много американци днес се отказват, включително и християни. Те се отказват от съпругите и съпрузите си, от семействата си и от своя Бог.

Петър говори по темата като казва: „Защото това е благодат, ако някой от съзнанието за Бога претърпява скръб, като страда несправедливо.“ (1 Петрово 2:19). След това добавя: „Защото каква похвала, ако понасяте търпеливо, когато ви бият за престъпленията ви? Но когато вършите добро и страдате, ако понасяте търпеливо, това е благодат пред Бога.“

Защото за това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, като ви остави пример, за да следвате по Неговите стъпки; който грях не е сторил, нито се е намерило лукавство в устата Му; който, когато Го хулеха, с хула не отвръщаше; когато страдаше, не заплашваше, а предаваше делото Си на Този, който съди справедливо; който Сам възнесе в тялото Си нашите грехове на дървото, така че ние, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; чрез чиито рани вие оздравяхте. Защото вие бяхте като овце, които блуждаят, но сега се върнахте при Пастира и Надзорника на вашите души.“ (стихове 20-25)

Апостол Павел заповядва по същия начин: „Бъди съучастник в страданията като добър войник на Исус Христос.“ (2 Тимотей 2:3). Накрая Самият Бог ни дава това обещание: „Но който устои докрай, той ще бъде спасен.“ (Матей 24:13)

Питам те – кои са твоите трудности? Бракът ти объркан ли е? Работата ти в криза ли е? Имаш ли конфликт с някой роднина, хазяин, приятел, който те е предал?

Преди си мислех, че младите хора не преживяват много страдания. Когато чуех някой младеж да говори за изпитанията си, аз си мислех: „За какво може да се оплаква той? Все още не му е окапала косата, зъбите, не си е изгубил зрението. Не се буди всяка сутрин с артритни стави, неспособен да се вдигне от леглото. Добре е, а дори не го знае.“

Вероятно младите хора не страдат като по-възрастните. Но те страдат точно толкова по свой си начин. Виждам голямо страдание сред хората, които са на около 30 години. Мнозина носят болката от чувството за безполезност, несъстоятелност. Някои от тях не знаят какво да правят с остатъка от живота си. Те са самотни, изпитват страх, нямат посока, а болката им си стои. Чуйте ме добре, възлюбени: това е живота. Ще продължава да бъде трудно за всеки един от нас, докато не стигнем у дома, в обятията на Исус. Единственото, което ще се промени когато остареем е, че ще ни се даде нов комплект изпитания. Страданията ни вече няма да се състоят от самота и несъстоятелност, а по-скоро от физическа болка, язви, загуба на умения. И ще преживеем болката както и радостта от това да отгледаме деца и внуци.

Но трябва да имаме надежда. Виждате ли, точно както страданието на Павел не приключи никога, никога не приключи и откровението му, развитието му, дълбоката му вяра, мира му. Той каза: „Ще издържа и никога няма да се откажа. Нищо на тази земя не може да ми даде онова, което получавам от Божия Дух всеки ден в изпитанието ми. Той ме превръща в духовен човек.“

Животът на Павел „дишаше“ Духа на Христос. Така е и с всеки наистина духовен човек. Святият Дух излива от вътрешността на такъв слуга небесния бриз на Бог. Този човек не е унил, той не мърмори и не се оплаква от съдбата си. Той може да преминава през изпитанието на своя живот, но все още се усмихва, понеже знае, че Бог работи в него, открива му вечната Си слава.

Скъпи светии, ако страдате несправедливо, обърнете другата буза и нека дойде унижението. Можете да изпитвате задоволство във всяко обстоятелство, понеже имате обещанието на Исус: „Но който устои докрай, той ще бъде спасен.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2000 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[That Which Is Spiritual Cannot Be Duplicated](#) / [Това, което е духовно не може да се имитира](#)